

[Boeck-Hansen.]

Ly under den Paastand, at de fordeler Varerne, de handler ikke. Men det er jo slet ikke sandt. De køber Varerne ind, og de sælger dem igen; og nogle Varer tjener de lidt paa, andre tjener de meget paa, nogle af Varerne brænder de inde med, og andre bliver de af med. Det er akkurat ligesom for andre Købmænd, der er ikke Spor Forskel. Det er en Legende, at de ikke handler. Dette med „at fordele“ er et forhistorisk Udtryk, som intet har med den nuværende Situation at gøre.

Spørgsmaalet ligger maaske i Skattekommissionen, der ligger jo nogle Spørgsmaal og venter. Men man kunde maaske tænke sig, at Skattekommissionen fremkom med en Særbetænkning om dette Spørgsmaal; for for hver evige Dag, der gaar, maa Erhvervene betale for de Samfundsgoder, som deres Konkurrenter nyder godt af, og det er ikke heldigt i Tider, hvor vi dog har en vis Samhørsfølelse, og hvor vi prøver paa at arbejde saa godt sammen som muligt. Det synes jeg, at vi maa se at komme bort fra saa hurtigt som muligt.

Jeg skal ikke paa nogen Maade afgøre, om frit Erhverv eller Kooperation er det bedste, i hvert Tilfælde ikke i Øjeblikket, det foreligger der ikke Spørgsmaal om. Jeg ved kun, at den ene Form har Borgerkab i Landet, det har den anden ikke, det er altid noget, og jeg ved, at et Erhverv maa kunne klare sig selv, det vil sige svare Samfundet det, der skal svares for at leve i et ordnet og velbeskyttet Samfund, ellers har man ikke Brug for det.

Hvorom alting er, det forekommer mig, at den Bog, som Statsradiofonien har udgivet, og som kaldes „Danmarks Erhverv“, aldrig burde være udkommet i den Form, hvori den er udkommet. Jeg henstiller meget, at den ikke kommer ud i flere Eksemplarer, idet jeg mener, at den er vildledende og paa mange Steder forkert, og al Kundskab skal efter min Mening hvile paa Sandhedens Grund.

Søren P. Larsen: Jeg skal tillade mig at rette en Henvendelse til den højtærede Socialminister; det er angaaende et Sygekassespørgsmaal.

Det forholder sig saaledes, at der er fastsat visse økonomiske Grænser for at være Medlem i en Sygekasse. Jeg tror, Indtægtsgrænserne for Øjeblikket ligger saaledes, at nydende Sygekassemedlemmer maa have en Indtægt paa 5 200 Kr. i Hovedstaden, i Købstæderne paa 4 900 Kr. og i Sognekommunerne paa 3 700 Kr. Formue-

grænsen ligger vist saaledes, at den for enlige er 12 000 Kr. og for Familieforsørgere 17 000 Kr. Kommer et nydende Medlem af en Sygekasse over Indtægts- eller Formuegrænsen, overføres vedkommende til de bidragydendes Kreds, og skulde Indkomsten eller Formuen igen forandre sig, kan vedkommende atter blive nydende Medlem af en statsanerkendt Sygekasse.

De, som paa denne Maade i Henhold til Loven maa vandre ud og ind af Sygekasserne, kan ikke rigtig forsonse sig med den Skæbne, og derfor er det, at en Del af dem finder frem til Fortsættelseskasser; men der er ogsaa dem, der bliver staaende som bidragydende Medlemmer. De er ikke tilfredse med disse Forhold, idet de finder, at selv om vedkommende ligger lidt over Indtægts- og Formuegrænsen, er Modstandsevnen økonomisk set kun ringe, i det Øjeblik der bliver alvorlig og langvarig Sygdom. Det er derfor saare naturligt, at en Del af disse Mennesker søger at sikre sig igennem Medlemsskab i Fortsættelseskasser, som det kaldes, og en Hel Del bliver staaende som bidragydende Medlemmer.

Det er fra en Del af disse, jeg gerne vil rette en Henvendelse til den højtærede Socialminister, om man ikke i Ministeriet vil lade undersøge, om man kunde finde en Vej frem til en Ændring, saa at disse Mennesker kunde blive staaende i en almindelig Sygekasse. Saa vidt jeg kan se, er Tallet paa ubemidlede nydende Sygekassemedlemmer omkring 2 200 000, medens Tallet paa bidragydende er godt 310 000. Nu ved jeg nok, at dette sidste Tal omfatter ogsaa Mennesker, som godt kunde være nydende Medlemmer; hvor mange det er, skal jeg ikke gætte paa, men jeg vil antage, at Tallet paa bidragydende Medlemmer, som kunde ønske at komme ind i en Sygekasse, hvis Indtægts- og Formuegrænser ikke fandtes, næppe vil øge Medlemsantallet i Sygekasserne med mere end 10—12 pCt.

Vender vi os nu til Sygekassernes Regnskab, ser vi, at Medlemskontingentet ligger tæt op til 60 Mill. Kr., medens det offentlige Tilskud er omkring 20 Mill. Kr.; det vil sige, at Medlemsbidraget er 3, hver Gang Tilskuddet er 1. Disse Tal er naturligvis ikke helt nøjagtige, men jeg tror, at de nogenlunde angiver Forholdet mellem Kontingent og Tilskud.

Hvis der skulde optages Medlemmer, som ligger uden for Indkomst- og Formuegrænserne, vilde det efter min Opfattelse være naturligt at overveje, om Kontingentet da skulde være saa meget større end det, de nydende Medlemmer betaler. Man kan